

Škola hrou a nezájem

Podařilo se nám získat rozhovor s paní Dagmar Konrádovou, bývalou učitelkou Masarykovy ZŠ. Doufáme, že i ten přispěje k otevřenosti a k pochopení, nikoliv k zakrývání uší, očí i úst.

Jakou máte kvalifikaci a praxi?

Učím na čtvrté škole, celkem mám za sebou 30 let kantořiny. Mám také certifikát na výuku dětí s poruchami jako speciální pedagog a byla jsem studentkou profesora Matějčka.

Proč jste odešla ze zdejší ZŠ v průběhu školního roku?

Nedalo se to už vydržet. Například mi vadilo, jak řešil spory ředitel Kurka. Jednou si jedna žákyně nahrávala hodinu na mobil. Na doslovnou radu pana ředitele jsem jí to vytkla s tím, že jde o trestný čin. Ovšem při následném sporu s rodiči pan ředitel na svoji radu zapomněl a nijak se mne nezastal. Stejně tak mě překvapilo, když po mě hodil můj

certifikát o kvalifikaci se slovy, že už neplatí. Takové jednání jsem nikde nezažila. Snažila jsem se také učit tak, abych zjistila, co děcka zajímá. Trend školy je ale spíše opačný. Vidí v nich především zlobivé děti. Proto zřejmě nesmějí o přestávkách ani na školní hřiště, dvůr a povětšinou ani ze tříd. Nástupem nové ředitelky se ale nic nezměnilo.

Co na to školní parlament?

Bohužel na něj děti spíše rezignovaly, měly pocit, že je zbytečný, neboť se s nimi stejně nikdo nebaví, jejich názor nikoho nezajímá.

A co podle Vás děti zajímá?

Tak třeba výuka formou hry.

Vy jste učila češtinu, ta tedy probíhala jako hra jak?

Například jsme nacvičili Cimrmanovu hru Dlouhý, Široký a Krátkozraký. Děti se učily pracovat s jazykem, deklamací, představitelstvem a nesmírně je tato tvůrčí práce bavila.

Bohužel na představení nikdo z vedení školy nepřišel. Děti to dost mrzelo.

Třeba nikdo nemohl?

No ale vedení školy bylo pozváno pětkrát. A stejný nezájem projevilo i o besedu se známým českým hokejistou z NHL a KHL, které ho jsem zajistila, aby žákům porozprávěl o trénincích, vůli se zlepšovat apod. Nakonec ztratil zájem i on.

Existují podle Vás ve škole šedé eminence?

V jistém smyslu ano. Jmenovat je nebudu, ale provokují, věci nafukují a donášejí. I to byl důvod k odchodu.

Proč myslíte, že má především 2. stupeň školy špatnou pověst?

Kantoři jsou zde většinou dobří, ale možná je chyba ve způsobu vedení školy, v její velikosti a možná je to už tak trochu ze zvyku.

Dagmar Konrádová, Petr Duchek

Na kole do školy, letitý problém Újezda

Možnost, aby starší žáci měli možnost dojet do újezdské školy na kole a své kolo si umístili v chráněném prostoru na pozemku školy, se v Újezdě řeší už bezmála 5 let. A samozřejmě bez jakéhokoliv výsledku. Bezvýsledně jsem řešil tento problém už s předchozím ředitelem Kurkou a vyzýval i osobu odpovědnou za školství pí Čechovou, aby se tomuto problému věnovala a za úřad tlačila na ředitele, aby tento prostor zřídil. A výsledek? Jak jsme se dozvěděli při interview s ředitelkou školy pí Sochůrkovou, tato možnost pro

starší žáky doposud neexistuje. Proč tomu tak je, je bohužel stále stejná písnička. Není zájem vedení radnice, nejsou peníze, není vybraný vhodný prostor (byť se o něm v rozhovoru mluvilo), škola by za kola musela odpovídat apod. Podíváme-li se ale po okolních školách, tam tento problém neexistuje a žáci mají naprosto samozřejmě možnost na kole dojet do školy a kolo tam bezpečně zaparkovat. Tak hlavně, že máme různé koncepce, agendy MA 21, veřejná fóra, kulaté stoly a nyní nově i další nesmysl – pocitové mapy. To jsou věci, které přece

zlepší našim občanům život a o kterých se tak krásně mluví a vypadají velmi vědecky. Tak dejte pokoj s něčím tak přízemním, jako je možnost zaparkovat kolo ve škole! Takto bohužel vypadají konkrétní výsledky současné staronové koalice v praxi.

Takže do školy se i nadále nebude moci jezdit na kole, ale třeba zrovna prázdný školní dvůr bude panem Roušarem označen jako místo, které působí na žáky pozitivně. A máme splněno.

Jiří Lameš

Školní časopis

Loni na podzim spatřilo světlo světa první číslo, další před Vánocemi. Obě se mi líbila. Druhé číslo mi přišlo i otevřenější. Rozhovor o školní jídelně, článek o ZŠ v Mělnice a především odvážný článek Ucho. Naznačil nový název časopisu a vysvětlil jeho zaměření. Ucho nezávislé, otevřené, místem pro setkávání rozdílných názorů s právem být vyslechnut a získat skutečnou odpověď. Říkal jsem si, jak dlouho asi bude trvat, než se mladé a nezdeformované ucho časopisu utrhne a skončí v útrobách nějaké staré popelnice. Ale ono vyšlo i třetí číslo (doposud je i na www stránkách ZŠ ke stažení), nicméně asi o měsíc později, než mělo. A tak jsem se začal zjišťovat proč.

2760 vs 3778

Ještě před spočítáním mě na první pohled překvapil nepoměr v počtu znaků

s mezerami mezi články Žrout času aneb smysl absolventských prací žákyně 9. C Klárky Dlouhé a článek pí učitelky Hany Jančové s názvem (jak jinak) Polemika. Oba nejdete na straně č. 7 školního časopisu. Vysvětluji si to nadměrně autoritativní snahou pí učitelky přesvědčit dětské čtenáře o jediném správném vidění světa, než aby oni sami elegantně a trpělivě došli k řešení i omylu, kritice a omluvě.

Překvapila mě i odvaha pí učitelky pracovat s prvky cenzury a tímto způsobem kritizovat práci a názor dětské autorky. Možná šlo ale jen o nepovedenou ukázkou výuky kritického myšlení, bohužel nikde neuvedenou.

Je nepochopitelné, že článek pí učitelky byl umístěn hned pod článkem žákyně. V takovém případě mluvíme v souvislosti s cenzurou o nápravném článku (komentáři), neboť nešlo o dva články reagující nezávisle na stejné téma, ale reakci na článek jednoho autora druhým

autorem ve stejném čísle. Obvyklým cílem takových manipulativních článků je čtenáři dokázat, že autor prvního článku se mýlí, případně je idiot. Byť to takto expresivně nemusí být napsáno. Výsledkem ale bude umlčení či zadupání kritického myšlení, nebo rovnou nepřemýšlení dětských čtenářů o obsahu prvního článku. Zvolený postup je proto u kantora v dnešní době poněkud znepokojující a spíše odradí žáky od práce dětských redaktorů.

Z počátku jsem ani nechápal, jak se k článku před vydáním mohla dostat pí učitelka Jančová, když podle webových stránek školy byla kontaktní osobou pro časopis paní učitelka Howe, ale následně jsem zjistil, že kontaktní osobou pro časopis je již nově pí Jančová. Zřejmě má časopisu nově udávat ten správný svěží vítr. No, jako dítě bych už teď měl vítr, že jsem do časopisu vůbec něco napsal.

Co mě však dostalo, byl úvod Polemiky a jeden rozpor. Místo zaslouženého

ocenění práce žákyně za udělení průzkumu a opírání se o něj v článku, vpálila hned na úvod pí učitelka žákyni, že podle sebe soudí jiné, když uvedla, že žáci opisují ve wikipedii. Avšak o kus dál sama napsala, že žáci stále upřednostňují témata, která jsou vskutku závislá jen na vyhledávání v knihách a na internetu a připojuje se k výzvě, aby děti neopisovaly jenom z wikipedie.

Svobodné názory dospělých kosil v dobách totality nechvalně známý cenzor Jaroslav Kojzar. Půjde pí učitelka v jeho šlépějích?

Názor

Rozhodně doporučuji rodičům, aby si časopis přečetli. Zaujal mě vcelku otevřený rozhovor s ředitelkou školy, méně už ale její reakce na otištěný názor žákyně Nikoly Šmejkalové z 9. A. V té na straně 6 ředitelka uvedla, že v názoru žákyně je řada omylů. Myslím, že jakékoliv hodnocení mělo počkat až do příštího čísla. Zvláště, když na straně 13 paní ředitelka uvedla, že svůj názor na školu si stále ještě tvoří.

Otevřenost

O slabší pověsti zdejší školy se tu víc, tu míň mluví už strašně dlouho. A loňské kontroly a personální změny potvrdily, že ve škole není zdaleka všechno v pořádku. Za zveřejnění zpráv České školní inspekce mi zase někteří lidé ve škole nemohou přijít na jméno, místo aby se sami zamysleli, proč byly zprávy tak negativní. Tvrdošíjně hájení pozice uzavřenosti, neomylnosti

a nedotknutelnosti, to není nejlepší cesta. Jednou z cest otevřenosti školy k rodičům je například onen časopis, ale též otevření webu školy inspekčním zprávám ČŠI s průběžným informováním, jak škola vyřešila připomínky inspekce, nebo proč je nevyřešila a, to už chci asi moc, připomínkám rodičů, zastupitelů a občanů. Jednou z brzd rozvoje ale je, když (jakýkoliv) letitý kolektiv zvolí zákopovou strategii a sám sebe z druhého zákopu už nedokáže vidět.

Poezie

Takovým dobrým příkladem prolamování zkostnatělých mantinelů je kromě tradičních básníků přibližování žákům děl expionistů, dekadentů a symbolistů. Jedním z nich je G. Trakl. Mile mě proto překvapilo, že v časopisu je na straně 10 otištěna jeho báseň Sen zla. Báseň lze určitě označit za složitější na pochopení i procítění, a proto stojí za povšimnutí, že si ji žákyně Michaela Janů z 9. C vybrala k otištění a dokonce ke zdařilému ilustrování. Kresba na mě zapůsobila stejně výstižně jako třeba masopustní masky.

Vzpomínám si, že Jaroslav Daniel Navrátil, hudební redaktor ČS Rozhlasu a dramaturg Radioparty kdysi napsal, že: „Dekadentům se vysmáli už příslušníci následující generace. Dyk, Gellner, Toman a koneckonců i Machar. A generace Nezvalova už je doslova smetla z povrchu zemského.“ Ale když jsem za totalitního mlada šířil s hudební skupinou krásu básní dekadentů a symbolistů, a on nás slyšel,

neváhal pro tisk napsat: „Je to najednou krása nesmírná a kolik takových princezen ještě čeká v temnu biblioték na své osvoboditele?“

A jedna z nich byla nyní vysvobozena v nenápadném školním časopisu. Pěkné. Myslím, že je vůbec škoda, že básně dekadentů a symbolistů jsou vesměs opomíjeny. Jako bychom zavírali oči před křehkou subtilností smutku duší ukrytých v asfodelech. Zkuste se tedy ponořit do jednoho z drobných skvostů Karla Hlaváčka, grafika, kreslíře a básníka, souputníka mých předků z rodu Máchů, jehož verše jsou neuvěřitelně hudební.

Rozkvetlý smutek

Do říše mořských pralesů
svůj černý smutek zanesu –
a sémě jeho dědičné
rozhodím v proudy měsíčné,
ve věčný led, ve věčný sních,
v nárazy větrů polárních.
Ti do truchlících lilií
až jeho sémě zasijí,
snad v lijáku slz palčivých
tam v sopránový vzkvete smích.

Tak co říkáte, není to nádhera? Děkuji Bohu, že jsem měl v první až třetí třídě moudrou paní učitelku, která nám, prckům, nebojácně za totalitního ticha dokázala přiblížit básně třeba právě dekadentů. Jak to dělala, nevím, ale přiznám se, že si to v dnešním předigitalizovaném světě už ani nedovedu představit.

Petr Duchek

Vítejte v Kurristánu

Kdysi v jedné kurristánské gubernii trčela bouda a v ní se učili ptáci nejen být moudrymi, ale i charakterními. Kdo jiný by měl vyučovat moudrosti než sova, bystrozrakosti a zdatnosti orel, zpěvu slavík nebo pěnice, počtářství křepelka, výřečnosti vrabec, obratnosti rořýs či jirička a charakteru všichni. Bouda se otrásala křikem od rána až do večera, jak tomu vždy bývá, když se slétne hejno opeřenců. Nikdo ale netušil, že za všechny ty sovy, orly a další vyučující ptáky se vydávají slepice. Slepice prozíravě zaváděly svá příkázání. Nikdo si netroufal je pod pohružkami a tresty porušovati. Nebylo ptáčka, který by neměl křídla přistřižená. Ptáčci to hned neprohlédli a učili se nesnadné kuří řeči a snažili se napodobovat kuří charakter. Hrabaví už ani neskrývali, čím jsou, že nezpívají, nelétají, moudrost se jim zdaleka vyhýbá, na vše se dívají jedním okem a poté druhým, nikdy oběma zároveň, byli neobratní a při počítání vajíček jim pokaždé vyšel jiný součet. Nikdo nenaučí druhé to, co sám neovládá!

Jednoho dne se ptáčci rozpomněli, že mají křídla a vlastní hlavy, a založili časopis. Ale slepice to nesly od samého počátku mlčky a s nevolí. Snažily se jejich úsilí znevážit a cítily se dotčené, že je údajně nikdo nepřizval ke spolupráci. Leč časopis na mém počátku otiskl prohlášení, v němž vyzýval ke SPOLEČNĚMU a slušnému

dialogu bez cenzury, KAŽDÝ mohl zpívat tak, jak mu zobák narostl, svou řeč své city a myšlenky. Slípky místo toho jevovaly nezájem a strojily redakci i pochybným ptáčkům Istivé úklady.

Když v časopise vyšly články, které poukazovaly na to, že v jiných guberniálních boudách se leccos dělá jinak, smysluplně a lépe, kvočny zlostně kdákaly, nechtěly o tom ani slyšet a provinilce skrytě i otevřeně stíhaly.

Ptáčci využili možnosti skrývat se pod anonymy a pseudonymy a i nadále poukazovali na nesmyslnost guberniálního Kurristánu, usilovali o obrodu vlastního parlamentu, o funkční a legitimní stanovy, o změny, které se jich týkaly.

Ale jak se říká: „Potrefená huša se vždy ozve!“ Kdákání nebralo konce! Časopis byl „POZASTAVEN“! Redakce byla předvolána na kobereček, následovala cenzura a pronásledování „vybraných ptáčků“. Jenže tím to neskončilo, samozvaný slepičí demagog rozpoutal horečné pátrání po jakési pěnkavě, na kterou měl pífku a která měla posloužit jako exemplární ukázka manipulace, a zároveň vemlouval ostatním ptáčkům, že jejich myšlenky jsou pěnkaými, nikoliv jejich vlastními. Pak by totiž mohl zakázat kterýkoliv článek, ve kterém by on „hodlal zaslechnouti“ pěnkaví trylky! Marně se ptáčci hájili, že každý zpívá ze své duše, ze svého srdce, sám za sebe. Seznali, že

tato nosnice nikdy nepochopí, že myšlenky a články jsou jejich. Tak to bývá, co hlupák nesvede, to automaticky předpokládá i u druhých! Ten, kdo není schopen připustky, ten se snaží druhé umlčet! A tak kvokající demagog obratně manipuloval ptáčky, aby opět zpívali „po jeho“ a ne „jinak“. Leč ptáčci jsou natolik chytrí, že jim není třeba ni pěnka, ni kura, mají svou hlavu a v ní vlastní názory!!

Demagog i vůdce drůbežárny a další spolehliví nohsledi opět otevřeně i skrytě nutili ptáčky, aby své články „OPRAVILI“, protože jinak nevyjdou v časopise. Dále byli ptáčci demagogem-korepetitorem nuceni, aby se přiznali ke svým anonymům a pseudonymům, „ŽE SE JIM NIC NESTANE“, a aby udali, kdo se skrývá pod pseudonymem pěnka. Tyto snahy zaznamenaly pochopitelně jen částečný úspěch. Postihy a pronásledování se neomezily jen na redakci a práci v časopise, ale i na „odhalené pochybné autory“ a jejich nespravedlivé hodnocení při výuce!! Je zřejmé, že vynucovaná autocenzura a lámání charakterů není přežitek minulosti! Demakvok vyrukoval s „nesčetnými polemikami“ a s „úžasnou tezí“: „MÁME VÁS RÁDI, ALE PŘIZNEJTE SE, ŽE JSTE SE MÝLILI!“ Na této tezi vedení Kurristánu pilně a vytrvale pracuje do dnešních dní, ojedinele dokonce i na úkor výuky. Vynaložené neadekvátní úsilí kura domácího mluví samo za sebe.

► Časopis vedou demakvokové a korepetitoři „svým způsobem“, původní redakce se z „neznámých důvodů“ rozléta, pochybné články byly cenzurovány pod „různými záminkami“, čistky se nevyhnuly ani parlamentu, je opět tam, kde byl, a plní svou „původní funkci“, předstírá činnost za opětného nezájmu ptáčků. Demakvokové se už postarali, aby se za „podezřelé“ označilo to „vhodné“ a korepetitoři nadále předsvědčují čeládku o „NEOMYLNÉ TEORII OMYLNOSTI“. Bůh s námi!

Konstantin Pseudonymov

Práskni a informuj

V souvislosti s utahováním šroubů školnímu časopisu a snahami dopátrat se osob, které přispěly do původní verze časopisu, jsem si vzpomněl na podobné praktiky ve školství za minulého režimu při výjezdu do kapitalistických států. Pracovník se musel zavázat k ostráživosti vůči všemu (omezení svobodného pobytu) a po návratu de facto k nahlášení všeho a všech (udání), se kterými se v cizině setkal. Zkostnatělý systém měl strach a nedůvěru ke všemu novému a jinému. Ani školství proto neuniklo deformacím svobodného ducha a následky toho si sebou neseme dodnes. Ovšem k amputaci vlastního kritického myšlení jsme byli donuceni silou. Porevoluční generace dětí a mladých lidí ve školství by takovým jevům však neměla být jakkoliv vystavována.

Petr Duchek

Odbor školství a kultury
Útvar obrany

Povinnosti pracovníků při služebních i soukromých cestách do kapitalistických států

Poučení s.: nar.
při služební - soukromé cestě do:
ve dnech: za účelem

Při cestách v kapitalistických státech je si třeba uvědomovat skutečnost, že každý občan naší země se může stát předmětem zvláštního zájmu a přitom třeba i nenápadného tamních orgánů a organizací.

Proto je důležité mít ze těchto okolností na mysli povinnost uchovat státní i hospodářské tajemství v duchu platných směrnic, zákonů a nařízení.

Již po příjezdu na území cizího státu je nutně bodlivě si všimnout všech událostí při vlastním přijetí a pak i při všech jednáních s místními občany, zejména případné snahy protistrany získat informace o utajovaných skutečnostech, o konkrétních politických, vojenských a hospodářských otázkách. Tedy například o otázkách našeho státního zřízení, systému výroby, celkové organizaci podniku apod.

Je však třeba být opatrný i v soukromí, při rozhovorech a dotazech o místě bydliště, o pracovišti, o jiných občanech žijících na našem území, uvědomovat si o jaké specifické problémy je projedáván zájem. Zvlášť je nutně mít se na pozoru před skrytými návrhy na emigraci, na spolupráci, být opatrný na sliby a dary, na závazky, které by i ze zdánlivě přátelských návrhů vyplynuly.

Důležité je též si ověřit, zda se neprojevuje zájem i jinými způsoby, například tajným prohlášením šatstva, zavazadel, sledováním, povoláním na policejní úřady, na jednání, která nemají s účelem cesty do zahraničí souvislost.

Po návratu z cesty do KS je pracovník povinen podat písemnou zprávu o pobytu v zahraničí, podrobnou zejména v těch případech, kdy se strany cizinců byl projedáván zájem o uvedené skutečnosti. Zprávu předat neprodleně útvaru obrany.

Praha dne:

.....
podpis

Rojení mocných

Sedí rada na prameni, sedí, s děsem ve tváři na OKO hledí. Jakýpak koktejl pravdy zase míchá, jenž nesvědčí vkusu radního břicha?

Sedí rada na prameni, sedí, s tupou závistí na OKO hledí. Jaképak projekty pro lidi tvoří, jež sami radní nikdy nevytvoří?

Vypíchnout oči spolku by chtěla, aby od něj navždy pokoj měla. Proto spolek raději nepodpoří, mlíží o něm a jeho akce zboří.

Roj lačných hnízdí teď na radnici, pramen grantů drží pod zadnicí. A spolkový lid? Spokojí se s málem. Chce zadobře být s jednookým králem.

Petr Duchek

inzerce

One Man Show Jana Slezáka

Scénář a režie: komise k projednání přestupků MČ Praha - Běchovice

Hlavní role: Jan Slezák (Obviněný)

Vedlejší role: Jiří Lameš (Navrhovatel)

Diváci: zastupitelé, úředníci a občané

Místo: divadelní sál Masarykovy základní školy

Kdy: 20. 6. 2016 během jednání zastupitelstva

Vstupné: zdarma

Další ze série přestupkových komisí mezi obviněným Janem Slezákem a navrhovatelem Jiřím Lamešem skončila smírem. Předcházel jí prohlášení Jana Slezáka na zastupitelstvu 26. 6. 2015, na němž před zastupiteli a občany zcela mimo projednávání bod prohlásil, že Jiří Lameš dlužil pražskému magistrátu 6,8 miliónů korun, čímž se Jiří Lameš cítil dotčen na cti.

Smír byl nakonec dojednán s podmínkou, že na nejbližším zastupitelstvu obviněný Jan Slezák vysloví, že „není pravdou, že navrhovatel dlužil magistrátu částku 6,8 mil.“ a uvede věc na pravou míru s tím, že ocituje podstatné části rozsudku

obvodního soudu včetně čísel a věty: „Po provedení dokazování dospěl soud k závěru, že je žaloba převážně nedůvodná a žalovaný (J. Lameš) byl ve svém sporu úspěšný z 93,89%“.

Petr Duchek

inzerce

ZÁMEČNICKÁ POHOTOVOSTNÍ SLUŽBA NON-STOP

Otevření zabouchnutých
a zamčených dveří bytů, aut, trezorů

Tel.: 776 422 227